"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଭଲ ଭାବରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ରାଜତ୍ୱର ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ବଡ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବାର ବହୁତ ସଉକ ଅଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଯୋଗର ନିଶା ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ବହୁତ ଭଲ ହେଉଛି । ଏହା ଏକ ବିଚିତ୍ର ପାଠଶାଳା, ଏଠାରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କେତେକଙ୍କ ଭିତରେ ତ ଟିକିଏ ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, କେବଳ ଭାବନା ରହିଛି, ସେମାନେ ସେହି ଭାବନା ଆଧାରରେ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ହିଁ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରେ ଥାଏ ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ନଥାଏ । ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ନିଜ ନିଜର ବିଶେଷତା ରହିଥାଏ ନା । ଯେମିତି ବାରିଷ୍ଟର, ବାରିଷ୍ଟର ଅଟନ୍ତି । ଡାକ୍ତର, ଡାକ୍ତର ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବା ଅଭିନୟ ଅଲଗା ଅଲଗା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ମିଳିଛି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ଏତେ ସବୁ ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ଭୃକୁଟୀ ମଝିରେ ଚମକୁଛି ଅଜବ ତାରକା.... ଏପରି ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ହେଉଛି ଯେ ନିରାକାର ଆତ୍ମାର ଏହି ଶରୀର ହେଉଛି ସିଂହାସନ । ଆତ୍ମା ବହୁତ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଚେହେରା ଏବଂ ଅଭିନୟ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମର ଚେହେରା ବା ଅଭିନୟ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଅତୀତରେ କ'ଣ ଥିଲୁ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ କ'ଣ ହେବୁ । ଏକଥା ବାବା ସଂଗମରେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅମୃତବେଳାରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଯୋଗରେ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ଲିଭିଯାଇଥିବା ଆତ୍ମା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଯାଉଛି କାରଣ ଆତ୍ମାରେ ବହୁତ କଳଙ୍କି ଲାଗି ରହିଛି । ବାବା ବଣିଆର କାମ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ପତିତ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା ରୂପି ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇଯାଇଛି ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଚାନ୍ଦି, ତମ୍ବା, ଲୁହା ଏହି ପ୍ରକାରର ଖାଦ ମିଶୁଛି ନା । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗ, ରୌପ୍ୟ ଯୁଗ... ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ, ସତ୍ତୋ, ରଜୋ, ତମୋ.... ଏହି କଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଅଥବା ଗୁରୁମାନେ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ହିଁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ସତଗୁରୁଙ୍କୁ ଅକାଳ ତଖତ୍ କୁହାଯାଏ ନା । ସେହି ସତଗୁରୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତଖତ୍ (ସିଂହାସନ) ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ଭୃକୁଟୀ ସିଂହାସନ ଅଛି ସେହିପରି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସିଂହାସନ ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କେଉଁ ସିଂହାସନ ନେଉଛି— ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ନେତି ନେତି କହି ଆସୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ— ପ୍ରଥମେ ଆମେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣିନଥିଲୁ । ଯିଏ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନୀ କୁହାଯାଏ । ଭାରତବାସୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ ଥିଲୁ । ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଆମ ହାତରେ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏବେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ତୁମେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିଛ, ସେସବୁକୁ ଏବେ ଭୁଲିଯାଅ । କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥରେ ରୁହ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଅନୁଗାମୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜର ଘରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । କେହି କେହି ପ୍ରକୃତ ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ତାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ କିଏ କେଉଁଠି ତ ଆଉ କିଏ କେଉଁଠି ରହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ । ଯୋଗ ତ ନିରବରେ କରାଯାଏ । ଜ୍ଞାନର ହିଁ ନୃତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଯୋଗରେ ତ ବିଲକୁଲ୍ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ବସିବାକୁ ପଡେ । ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବତା କୁହାଯାଏ । ତିନି ମିନିଟ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବତାରେ ରହିବା ପାଇଁ କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଅଛି— ରାଣୀଙ୍କ ହାର ଗଳାରେ ପଡିଛି କିନ୍ତୁ ସିଏ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି.... ଏହି ଉଦାହରଣ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଛି । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେଉଁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେହି ସବୁ କଥା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରୂପରେ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ବାବା ଏହି ସମୟରେ ଆସି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆ କରୁଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ । ବାକି ଏହି ଦୁନିଆ ତମୋପ୍ରଧାନ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଭାଇସଲେସ୍ ୱାର୍ଲଡ (ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ) କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛ । ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ କେବେ ଏହିଭଳି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ କାରଣ ବାବା କେବେ ପୂଜାରୀ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ପରମାତ୍ମା କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଭାରତରେ

ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମର ଅଧିକ ଗ୍ଲାନୀ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସୁଛି.... । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ କେବଳ ଶ୍ଲୋକ ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶରୀର ହିଁ ପତିତ ହେଉଛି, ଆତ୍ମା ହେଉନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ପତିତ ହେଉଛି ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ହେଉଛି । ଯେପରି ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶିଥିଲେ ଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଖାଦ ମିଶା ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି-- ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ଆତ୍ମା ବିରାଜମାନ ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଜୀବଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ଜୀବ ପରମାତ୍ମା ନୁହେଁ । ମହାନ୍ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ, ମହାନ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶରୀର ନେଇ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଯୋଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବରେ କରାଯାଏ । ପୁଣି ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ନୃତ୍ୟ । ବାବାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହେବ ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନର ପିପାସୁ ହୋଇଥିବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି— କାହାର କେତେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, କେତେ ଯୋଗର ନିଶା ରହିଛି । ଶିକ୍ଷକ ତ ଜାଣୁଥିବେ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ-କିଏ ଭଲ ଗୁଣବାନ୍ ସନ୍ତାନ । ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଭାଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ସ୍ଥାନରୁ ଡାକରା ଆସିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ସ୍କୁଲ୍ ଅଥବା ପାଠଶାଳା ଅଟେ ନା । ପାଠଶାଳାରେ ସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ଜାଣିଥିବେ ଅମୁକ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ଅମୁକ ମଧ୍ୟମ ଧରଣର । ଏଠାରେ ତ ଏହା ବେହଦର କ୍ଲାସ୍, ଏଥିରେ କାହାକୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ବସାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଯିଏ ବସିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । କେବଳ ଭାବନା ରହିଛି । ବାକି ନା ଜ୍ଞାନ ଅଛି ନା ଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଏତିକି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି— ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ୟାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ସମ୍ପତ୍ତି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ରାଜତ୍ୱରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିଛି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି । ଦୁନିଆରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ଦେଉଛନ୍ତି, ଯିଏ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯିଏ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ ? ବାବା କହିଛନ୍ତି — ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପଚାର ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କେବେ ଥିଲା ? କେବେ ଶୁଣିଛ ବା ଦେଖିଛ ? ତୁମେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଶାନ୍ତି ମାଗୁଛ ? ଏବଂ ତାହା କେବେ ଥିଲା ? ତୁମେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରିବ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ ଏବଂ ନିଜେ ଜାଣି ନଥାଏ ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କୁହାଯାଏ ? ତୁମେ ଖବରକାଗଜ ମାଧ୍ୟମରେ ପଚାର ଯେ ତୁମେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ଶାନ୍ତି ମାଗୁଛ ? ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ପୂରା ଜ୍ଞାନ ନଥିବାର କାରଣରୁ କେତେ କାହାଣୀ ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉଛୁ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଦେବତା ଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଛୁ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ଅବଗୁଣ ରହିଛି ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ନିର୍ଗୁଣ ମୋ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁଡିକରୁ ଯେଉଁ କଥା ସବୁ ଶୁଣିଛନ୍ତି ତାହା କେବଳ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ଅଚ୍ୟୁତମ୍ କେଶବମ୍.... । ଯେପରି ଶୁଆକୁ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର । ବାସ୍ତବରେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛ । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ଏହି ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି ଯିଏକି ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ୟାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆ, ରାବଣର ଦୁନିଆ । ଯିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପବିତ୍ର ଥିଲେ ସିଏ ପୁଣି ଶେଷ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପତିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନିଜର ରଥ କରୁଛି । ପ୍ରଥମ ଆତ୍ମା ହିଁ ଶେଷ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି— ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ଏମିତି ତ କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମରେ ଆସୁଛି । ମୁଁ ଯେଉଁ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ସିଏ ଯାଇ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଥବା ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଯୋଡି । ତେବେ ବିଷ୍ଣୁ କିଏ— ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସବୁ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଚିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦିର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛି । ମୁଁ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ସିଏ ହିଁ ଏହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଅଟେ ନା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ହିଁ ସେଠାରେ ପୁଣି ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଇଏ ପ୍ରଥମେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ବଡ ନଦୀ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରା । ମେଳା ମଧ୍ୟ ସାଗର ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରା ନଦୀ ତଟରେ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁଠି ସାଗର ଏବଂ ନଦୀର ସଂଗମ ହୋଇଥାଏ ସେଠାରେ ବହୁତ ବଡ ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ମୁଁ ୟାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ହିଁ ସେଠାରେ ଯାଇ ତାହା ହେଉଛନ୍ତି । ୟାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ହେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗୁଛି । ୟାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ଯେ ମୁଁ ଏହିଭଳି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି କେଉଁ କାମର ? ତେଣୁ ସବୁକିଛି ଛାଡିଦେଲେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଜଣା ପଡିଲା ବର୍ତ୍ତମାନ— ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଏହି ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ତେଣୁ ଘର ଛାଡି ଶୀଘ୍ର ବାବାଙ୍କ

ନିକଟକୁ ଚାଲି ଆସିଲ । ତେବେ ତୁମକୁ ଘର ଛାଡି ପଳାଇ ଆସିବାକୁ ବାବା କହିନଥିଲେ । ହଁ, ଭଟ୍ଟୀ ହେବାର ଥିଲା । ଦୁନିଆରେ କହୁଛନ୍ତି— ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହରଣ କରି ନେଇଥିଲେ । ଆଚ୍ଛା, ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହରଣ କରି ନେଲେ ତେବେ ସିଏ ନିଜର ପାଟରାଣୀ କରିଥିବେ ନା । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହେଉଛ । ତେବେ ଏହା ତ ଭଲ କଥା, ଏଥିରେ ଗାଳି ଖାଇବାର ଦରକାର ନାହିଁ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ କଳଙ୍କି ଲାଗିବ ତେବେ ଯାଇ କଳଙ୍ଗୀଧର ହେବ । ତେବେ କଳଙ୍କି ତ ଶିବବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁଛି । ତାଙ୍କର କେତେ ଗ୍ଲାନୀ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆତ୍ମା । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି କିଛି ହେଉନାହିଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କୁଳ । ଏହାକୁ ରାଜଧାନୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରାଜଧାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁଠାରେ ରାଜତ୍ୱ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର କୁଳ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ, ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ କ’ଣ ଦେବତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସିଗାରେଟ୍, ବିଡି ଆଦି ଭୋଗ ଲଗାଉଛ କି ? ଶ୍ରୀନାଥ ଦ୍ୱାରରେ ଘିଅରେ ପ୍ରସ୍ତୁତି ବହୁତ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ତିଆରି କରିଥା’ନ୍ତି । ସେଠାରେ ଭୋଗ ଏତେ ଲଗାଇଥା’ନ୍ତି ଯାହାର ଦୋକାନ ସବୁ ଖୋଲିଯାଇଛି । ଯାତ୍ରୀମାନେ ଯାଇ କିଣିଥା’ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବହୁତ ଭାବନା ରହିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏଭଳି କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ଏଭଳି ମଶା ମାଛି ଆଦି ହେବେ ନାହିଁ, ଯାହାକି କୌଣସି ଜିନିଷକୁ ଖରାପ କରିଦେବେ । ସେଠାରେ ଏଭଳି ରୋଗ ବେମାରୀ ଆଦି କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ବଡ ବଡ ଲୋକଙ୍କ ଘର ବହୁତ ପରିଷ୍କାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଏମିତି କୌଣସି କଥା ହିଁ ନଥାଏ । ରୋଗ ବେମାରି ଆଦି ହୋଇନଥାଏ । ଏତେ ସବୁ ବେମାରୀ ତ ଦ୍ୱାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ସଦା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସଦା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ ହେଉଛ । ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଢୁଛି । ଏସବୁ କାଲିର କଥା । ତୁମର ୧୫୦ ବର୍ଷ ଆୟୁଷ ଥିଲା ନା । ଏବେ ତ ଅତି ବେଶୀରେ ୪୦-୫୦ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେତେବେଳେ ଯୋଗୀ ଥିଲେ, ଆଉ ଏବେ ଭୋଗୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ରାଜଯୋଗୀ, ରାଜଋଷି ତେଣୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ମାସ ଅଥବା ବର୍ଷ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ବାବା ଏହି କଥାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଗୋଟିଏ କଥା କେବେ ବି ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ— ଯଦି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମର ଆତ୍ମାକୁ ସଫା କରିବା ପାଇଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ତୁମେ ନିଜର ପୁରୁଣା ଜୋତା ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଉଛ । ପୁଣି ତୁମକୁ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି— ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ । ତୁମେ ମାତାମାନେ ଧରିତ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରୁଛ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟ ଖୋଲୁଛ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମା ରୂପକ ଜ୍ୟୋତିକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିବା ପାଇଁ ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କଳଙ୍କି ଛାଡିବ । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଖାଦ ରହିଛି ତାକୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ସୁନା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦର ପୁରସ୍କାର ନେବା ପାଇଁ ଭାବନା ସହିତ ଜ୍ଞାନବାନ ଏବଂ ଗୁଣବାନ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେବା କରି ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏକ ବଳ-ଏକ ଭରସା ଆଧାରରେ ମାୟାକୁ ସରେଣ୍ଡର କରାଇ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଏକ ବଳ-ଏକ ଭରସା ରଖିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରହିବା । ଯେଉଁଠି ଏକ ବଳ-ଏକ ଭରସା ଅଛି ସେଠାରେ କେହି ବି ହଲଚଲ୍ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମାୟା ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇଯାଏ, ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଏ । ଯଦି ମାୟା ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିଦେଲା ତେବେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଜୟୀ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ନିଶା ରହିଥାଉ ଯେ ବିଜୟ ଆମର ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର । ଏହି ଅଧିକାରକୁ କେହି ଛଡାଇ ନେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ ଏହି ସ୍ମୃତି ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଉ ଯେ ଆମେମାନେ ହିଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପର ଶକ୍ତି ଏବଂ ପାଣ୍ଡବ ଅଟୁ ଯେଉଁମାନେ କି ବିଜୟୀ ହୋଇଥିଲୁ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟୀ ଅଟୁ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ହେବୁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ସର୍ବଗୁଣକୁ ଆବାହନ କର ଏବଂ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***